

Н. Станевъ.

Работа и смъртъ на св. Кирила.

Таинственитъ пѣтници.

Презъ пролѣтъта 853 год., сиречь тъкмо преди 1070 години, отъ градъ Солунъ една сутринъ рано излѣзоха четирма пѣтници. Двамата отъ тѣхъ бѣха облѣчени въ дълги дрехи, като монаси, а другитѣ двама бѣха въоръжени хора, стражари. Тѣ придружаваха монаситѣ да ги пазятъ отъ разбойници и крадци по пѣтя, защото тогава пѣтищата бѣха пълни съ злосторници.

И четирмата пѣтници ездѣха хубави коне. На всѣки конъ имаше чифтъ голѣми дисаги и дебели зимни дрехи. Въ дисагитѣ на монаситѣ имаше много рѣкописни книги и едно шарено сандѣче, въ което бѣха заключени коститѣ на единъ отколѣ умрѣлъ човѣкъ. Дисагитѣ на стражаритѣ бѣха пълни съ храна за по пѣтъ и всѣкакви потрѣбни нѣща за нощуване. Тогава нѣмаше хотели съ послани кревати, като сега, та всѣки бѣше длъженъ да си носи постелки и завивки.

Кои бѣха тия пѣтници и кѣде отиваха, никой не можеше да знае. Тѣхното пѣтуване бѣше тайна.

Като преминаха Вардара, пѣтницитѣ стигнаха въ градъ Воденъ. До този градъ се намираше границата между България и Византия. Тамъ солунскитѣ стражари спрѣха. Замѣстиха ги български стражари. Пѣтницитѣ минаха презъ Прѣспа и Охридъ. Отъ тия македонски мѣста тѣ взеха съ себе